

Ето тжй е с големите хора!

Владко. — Добре, тогава аз ще питам: „Ами току тжй ли ги разхождате тия хора?“ Те ще ми отговорят: — „Ама че си глупак, че кой кого разхожда сега без пари?! Те ми плащат, аз ги возя!“ Ето тжй е с големите хора.

Митко. — Е-хе, колко ти се ще тебе да ти плащам!

Владко. — Е-хе, колко ти се ще тебе да те возя!

Митко. — тогава?

Владко. — че тогава какво, ще ме уплашиш ли?

Вярка. — (Остава куклата си на стола). — Чакай, кукло, чакай, че току виж Митко и Владко са се скарали. (Отива при тях). Ей че работа! И вие се мислите за големи и умни момчета. И двамата сте намислили да се надхитрявате, като забравате, че сте другари, а другар не се лже и не се надхитрява.

Владко. — Не сжм виновен аз. Той се подиграва с мене. Иска само той да се вози!

Митко. — Нито пжк аз! Иска да му плащам!

Вярка. — Ето нà, че ще се скарате. А пжк не е ли по-добре да се разберете и по другарски прекарате весело на пжрзалката. Единия да вози другия и тжй да се редувате, без да се обиждате и карате.

Владко. — Е, това е друго нещо. Тжй сжм сжгласен.

Митко. — И аз сжм сжгласен. Хайде сега да бжрзаме, че сега бжрзо се мржква.

Владко. — Вярке, хайде и ти с нас.

Вярка. (Бавно клати глава). — Не, не, аз не искам. Моето бебе е болно. Добрата майка не оставя децата си, а тя да отиде да играе.

Сега ще пратя за доктор. Ще го позатопля, ще си го окжпя и приспа.